

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 6C/106/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112231831
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2015:1112231831.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I, pred samosudkyňou JUDr. Marianou Harvancovou v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Grösslingová 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

- I. Súd návrh navrhovateľa zo dňa 05.11.2015 na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave vo veci vylúčenia sudcu povereného prejednáváním vecí, z a m i e t a.
- II. Súd návrh navrhovateľa zo dňa 05.11.2015 na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania pred Súdnym dvorom Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010, z a m i e t a.
- III. Súd návrh z a m i e t a.
- IV. Odporcovi sa n e p r i z n á v a právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhmi na začatie konania doručenými tunajšiemu súdu dňa 27.09.2012, ktoré súd uznesením zo dňa 26.03.2014, č. k. 6C/106/2012 - 29, spojil na spoločné konanie, sa navrhovateľ domáhal voči odporcovi zaplata náhrady škody v celkovej výške 4 329,24 € s príslušenstvom a zaplata nemajetkovej ujmy v celkovej výške 1 302,13 € a príslušenstvom za priedahy spôsobené v exekučných konaniach vedených na tunajšom súde v súvislosti s nedodržaním 15 dňovej lehoty na udelenie poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie a nedodržaním 30 dňovej lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora. Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil po skutkovej tým, že exekučný súd v rámci žiadosti exekútora o udelenie poverenia preskúmaval okrem formálnych náležitostí aj materiálnu stránku rozhodcovského rozsudku aplikujúc právne predpisy na ochranu spotrebiteľa v dôsledku čoho nevydal poverenie exekútorovi v lehote 15 dní stanovenej v rozpore s § 44. Ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase rozhodovania exekučného súdu (ďalej len "EP") v dôsledku čoho exekučný súd v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 2Er 293/2011 rozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia s omeškaním viac ako 53 dní a to navyše rozhodnutím o zamietnutí žiadosti a v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 2Er/1643/2010 vydal poverenia s omeškaním viac ako 5 mesiacov. V exekučnom konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 4Er/183/2007 exekučný súd nerozhodol o žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora v lehote 30 dní stanovenej v § 44 ods. 8 EP ale až s omeškaním viac ako 125 dní. Uvedenou nečinnosťou exekučného súdu mala navrhovateľovi vzniknúť, v súvislosti s exekučným konaním vedeným pod sp. zn. 2Er/1643/2010, škoda predstavujúca účelne vynaložené náklady spojené

s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky za obdobie, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučnému súdu a rozhodnutím o nej, pozostávajúca z pracovným výkonom zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70 €, za udržiavanie informačného systému vo výške 40 €, administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu vo výške 15 €, v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 4Er/183/2007 mala navrhovateľovi vzniknúť škoda predstavujúca účelne vynaložené náklady spojené s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky za obdobie, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučnému súdu a rozhodnutím o nej, pozostávajúca z pracovným výkonom zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70 €, za udržiavanie informačného systému vo výške 40 €, administráciu listín a komunikáciu s pôvodným exekútorom vo výške 50 € a v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 2Er/1643/2010 mala navrhovateľovi vzniknúť škoda predstavujúca náhradu istiny vo výške 4 029,24 € s príslušenstvom, ktorá už viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci nakoľko rozsudok rozhodcovského súdu je rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní.

Okrem majetkovej škody mala byť navrhovateľovi spôsobená aj nemajetková ujma spočívajúca vo vzniku rizika zániku povinného, rizika zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným rizika insolventnosti povinného. Vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv vyvolal u navrhovateľa pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti a nepriaznivo ovplyvnil celkovú ďalšiu hospodársku a podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy navrhovateľ vychádzal z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyvodil záver že za každý rok konania poznačený prietahmi sa vzťahuje satisfakcia vo výške 20 000 Sk, t. j. 660 € pričom alikvotné za nečinnosti exekučného súdu v exekučnom konaní 4Er/183/2007 v trvaní 125 dní nemajetková ujma predstavuje sumu 221,28 €, za nečinnosti exekučného súdu v exekučnom konaní 2Er/1643/2010 v trvaní viac ako 160 dní predstavuje sumu 275 € a v prípade spôsobenia nevykonalosti pohľadávky uplatňovanej v exekučnom konaní 2Er 293/2011 si navrhovateľ uplatňuje nemajetkovú ujmu vo výške 20 % z uplatňovanej pohľadávky, t. j. 805,85 €. Odporca sa k návrhu navrhovateľa vyjadril podaním zo dňa 18.08.2014 a žiadal návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu nepreukázania zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len "ZoZŠ")

Vo všeobecnosti k otázke prietahov v konaní odporca poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 16/2002, dostupný na R..T.sk, ktorý konštatuje, že nedodržanie lehôt stanovených zákonom nemožno automaticky považovať za porušenie práva účastníka konania na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a na § 9 ods. 2 ZoZŠ podľa ktorého pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ktoré v prípade návrhov navrhovateľa chýbajú.

K otázke namietaných prietahov v exekučnom konaní v súvislosti s rozhodovaním exekučného súdu o návrhu oprávneného na zmenu exekútora odporca poukázal na zaužívanú prax, keď súd po doručení návrhu na zmenu exekútora predloží uvedenú žiadosť pôvodnému exekútorovi na vyjadrenie a vyčíslenie jeho doterajších trov, keďže súd súčasne s rozhodnutím o zmene súdneho exekútora exekučný súd rozhodne aj o trovách doterajšieho exekučného konania tak ako keby došlo k zastaveniu exekúcie u pôvodného exekútora, a na zaslanie príslušného exekútorskeho spisu za účelom jeho postúpenia novému exekútorovi na ďalšie konanie. V prípade ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť exekučný súd objektívne nemohol dodržať lehotu stanovenú na rozhodnutie a preto nie je možné nerozhodnutie exekučného súdu o návrhu na zmenu exekútora v lehote stanovenej zákonom považovať za zbytočné prietahy, a teda za nesprávny úradný postup.. Súčasne odporca poukázal na § 44 ods. 8 a 9 EP v zmysle ktorého pôvodný exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene exekútora a teda v súvislosti s

nerozhodnutím exekučného súdu o návrhu na zmenu exekútora v lehote 30 dní nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej majetkovej škody.

Vo vzťahu k namietaným prietahom v exekučnom konaní v súvislosti so žiadosťou exekútora o udelenie poverenia odporca uviedol, že objektívne posúdenie zákonnosti exekúcie vedenej na podklade rozhodcovského rozsudku alebo notárskej zápisnice a posúdenia prípadnej nekalej povahy rozhodcovskej doložky je 15 dňová lehota pre udelenie poverenia exekútorovi výraznou prekážkou, pričom táto povinnosť vyplýva exekučnému súdu nie len zo zákona ale aj z rozhodovacej činnosti Súdneho dvora Európskej únie, napr. rozsudok Súdneho dvora zo dňa 6.10.2009, vo veci Asturcom Telecomunicaciones SL proti T. X. E., sp. zn. C-40/08, alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. IV. ÚS 60/2011 alebo Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. 3Cdo 146/2011, 3MCdo 110/2010 a 5Cdo 291/2010. Súčasne však odporca uviedol, že nemožno stotožňovať zákonom stanovenú lehotu na vydanie poverenia s rozhodnutím súdu o zamietnutí návrhu na vydanie poverenie, pre ktoré zákon lehotu nestanovuje a rovnako je odporca toho názoru, že aj v zmysle vtedy účinnej právnej úpravy pod bolo potrebné rozhodcovské rozsudky na účely exekučného konania považovať za rozhodnutie rozhodcovskej komisie podľa § 41 ods. 2 písm. d/ EP, a ktoré predstavovali výnimku, spolu s notárskymi zápisnicami podľa § 41 ods. 2 písm. c/ EP, zo zákonnej 15 dňovej lehoty. Uvedené, podľa názoru odporcu, potvrdil aj zákonodarca novelou exekučného poriadku č. 102/ 2011 Z. z., ktorou do formulácie § 41 ods. 2 písm. d/ EP" zahrnul aj rozhodcovské rozsudky.

Navrhovateľom paušálne vyčíslená škoda podľa odporcu nevznikla v príčinnej súvislosti s predmetnými exekučnými konaniami a nedodržaním zákonných lehôt ale predstavujú prevádzkové náklady, ktoré súvisia s podnikateľskou činnosťou navrhovateľa ako spoločnosti zaoberajúcou sa poskytovaním spotrebiteľských úverov, vo všeobecnosti, a teda ho považuje za nepreukázaný čo do vzniku aj výšky. Ku škode, ktorá mala navrhovateľovi vzniknúť v súvislosti so zamietnutím návrhu exekútora na udelenie poverenia odporca nesúhlasí s navrhovateľom, že zamietnutím návrhu exekútora na udelenie poverenia pre vykonanie rozhodcovského rozsudku navrhovateľ stráca možnosť domôcť sa svojich práv nakoľko rozhodcovský rozsudok predstavuje procesnú prekážku konania veci rozhodnutej.

K navrhovateľom uplatnenej nemajetkovej ujme odporca uviedol, že navrhovateľ nesprávne stotožňuje subjektívne pocity štatutárnych orgánov a spoločníkov keďže odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prietahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, bližšie rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 29.11.2011, sp. zn. 30 Cdo/675/2011.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len Zákon), Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 9 ods. 1 Zákona, Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 Zákona, Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 44 ods. 1 zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok), Exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Súd vo veci vykonal dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v súdnom spise, pripojenými spismi Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 2Er/293/2011, sp.zn.. 4Er/183/2007 a sp.zn. 2Er/1643/2010 a vyjadrením účastníkov.

Súd vo veci konal a rozhodol v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľa, nakoľko jeho žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, posúdil z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok podľa ust. § 119 O.s.p., ako nedôvodnú a o svojom rozhodnutí informoval právneho zástupcu navrhovateľa.

Súd na pojednávaní uskutočnenom dňa 13.11.2015 vykonal dokazovanie oboznámením obsahu pripojených exekučných spisov Okresného súdu Bratislava I, spisová značka 2Er/293/2011, 4Er/183/2007 a 2Er/1643/2010.

Z obsahu exekučného spisu 2Er/293/2010 súd zistil, že dňa 28.02.2011 bola tunajšiemu súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, č. k. SR 12732/10, ktorý vydal Slovenská rozhodcovská, a.s. dňa 29.12.2010 a zápisnice spísanej pred súdnym exekútorom dňa 07.02.2011, v ktorej sa uvádza, že oprávnený poukazuje na skutočnosť, že právny vzťah vznikajúci na základe zmluvy o úvere nie je vzťahom spotrebiteľským. Uznesením zo dňa 04.03.2011, č. k. 2Er/293/2011 - 11, exekučný súd zamietol žiadosť exekútora o udelenie poverenia s tým odôvodnením, že po právnom posúdení úverovej zmluvy exekučný súd dospel k záveru, že sa jedná o právny vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy a rozhodcovská doložka predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku nakoľko spotrebiteľ bol ukrátený o právo domáhať sa prejednávania veci na nezávislom a nestrannom súde v prospech dodávateľa, ktorý sám určil rozhodcovský súd príslušný na rozhodnutie vo veci nakoľko z povahy veci je zrejmé, jedná o formulárovú zmluvu, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná. Rovnako po preskúmaní rozhodcovského rozsudku z hľadiska materiálnej správnosti exekučný súd vytkol rozhodcovskému súdu absolútnu rezignáciu na skúmanie skutočného charakteru zmluvného vzťahu a neprimerane vysokými sankciami v rozpore s dobrými mravmi. Predmetné uznesenie bolo uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.02.2012, č. k. 17CoE/34/2011 - 33, zrušené a vrátené exekučnému súdu na ďalšie konanie s tým že k predmetným skutočnosť mal exekučný súd vykonať dokazovanie za účelom objasnenia charakteru zmluvy a či ustanovenia zmluvy boli individuálne dojednané napr. pripojením spisu rozhodcovského súdu a to aj s nariadením pojednávania. Následne exekučný súd uznesením zo dňa 24.09.2014, č. k. 2Er/293/2011 - 57, zastavil exekučné konania v časti o vymoženie dojednaného zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne s tým odôvodnením, že z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku nie je známe akým spôsobom boli úroky dojednané. Ku dňu rozhodnutia súdu vo veci samej bolo súdnemu exekútorovi vydané poverenie na vykonanie exekúcie.

Z obsahu exekučného spisu 4Er/183/2007 súd zistil, že oprávnený dňa 25.01.2010 doručil exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora v dôsledku čoho exekučný súd dňa 28.01.2010 vyzval pôvodného exekútora na vyjadrenie sa k predmetnému návrhu a vyčíslenie trov exekúcie, ktoré bolo doručené súdnemu exekútorovi dňa 05.03.2010 a ktoré vyčíslil v podaní doručenom súdu dňa 12.03.2010. Exekučný súd dňa 25.03.2010 a 05.05.2010 opätovne vyzval exekútora na vyjadrenie sa k zmene exekútora a náležité vyčíslenie trov exekúcie, ktoré doručil súdu až dňa 24.05.2010. Uznesením zo dňa 26.05.2010, č. k. 4Er/183/2007 - 17, súd rozhodol o zmene exekútora a o trovách exekúcie pôvodného exekútora, ktoré nadobudlo právoplatnosť v časti zmeny exekútora dňa 09.08.2010 a dňa 17.08.2010 vydal poverenie pre nového exekútora.

Z obsahu exekučného spisu 2Er/1643/2010 súd zistil, že dňa 25.11.2010 bola tunajšiemu súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, č. k. SR 05469/10, ktorý vydal Slovenská rozhodcovská, a.s. dňa 08.07.2010 a zápisnice spísanej pred súdnym exekútorom dňa 09.09.2010, v ktorej sa uvádza, že oprávnený poukazuje na skutočnosť, že právny vzťah vznikajúci na základe zmluvy o úvere nie je vzťahom spotrebiteľským. Exekučný súd dňa 26.11.2010 vydal súdnemu exekútorovi poverenie na výkon exekúcie.

Spoločným znakom všetkých uvedených exekučných konaní je skutočnosť, že sa vykonávali na podklade rozhodcovských rozsudkov, ktorými boli dlžníci zaviazaní na zaplatenie istiny spolu s príslušenstvom pozostávajúcím zo zmluvných úrokov eventuálne aj zákonných úrokov z omeškania vo výške 0,25 % denne a poplatkov za upomienky titulom nesplateného úveru poskytnutého dlžníkovi na podnikateľské účely pričom v exekučných konaniach vedených pod sp. zn. 2Er 293/2011 a 2Er/1643/2010 bol rozhodcovský rozsudok vydaný na podklade zmenky, ktorou dlžník podľa bodu 15 Všeobecných obchodných podmienok ručil za splnenie svojich záväzkov.

Sporným v konaní bolo otázka posúdenia oprávnenia exekučného súdu preskúmať exekučný titul aj z hľadiska jeho materiálnej správnosti mimo postupu podľa § 40 zákona č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní (ďalej len "ZoRK") a nedodržanie zákonom stanovenej lehoty pre vydanie poverenia exekútorovi resp. rozhodnutie exekučného súdu o návrhu exekútora na udelenie poverenia na výkon exekúcie na

podklade rozhodcovského rozsudku a rozhodnutie rozhodcovského súdu o návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Rozhodcovská doložka bola dojednaná medzi zmluvnými stranami postupom podľa § 4 ods. 4 ZoRK formou odkazu na Všeobecné obchodné podmienky, kde v bode 15 sa dohodli na riešení sporov vzniknutých zo zmluvy o úvere, ručiteľského vyhlásenia, vrátane sporov o ich platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmenky zabezpečujúcej úver a uplatnenia práv z takto vyplnenej zmenky vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie prostredníctvom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s. alebo príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca strana podá žalobu na tomto súde, čo sa na účely rozhodcovskej doložky považuje za rozvázovaciú podmienku.

Pri rozhodovaní o nároku na primerané zadosťučinenie je nutné najprv overiť, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo či došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Ak je tento predpoklad naplnený, je potrebné posúdiť, či v dôsledku takéhoto výkonu verejnej moci vznikla navrhovateľovi majetková alebo nemajetková ujma ako aj či a v akej forme a výške bude zadosťučinenie poskytnuté.

Aj u objektívnej zodpovednosti štátu za škodu je nevyhnutným predpokladom jej vzniku príčinná súvislosť medzi právnou skutočnosťou, za ktorú sa zodpovedá (t.j. medzi nesprávnym úradným postupom), a vznikom škody, teda či je postup orgánu štátu so vznikom škody vo vzťahu príčinnej a následku; samotná existencia nesprávneho úradného postupu škodu nepredstavuje. Majetková ujma, ktorej vznik účastník odôvodňuje prieťahmi v konaní, je teda odškodniteľná, ak včasné nevydanie rozhodnutia malo dopad do majetkovej sféry účastníka, teda pokiaľ prieťahy v konaní boli príčinou ujmy spočívajúcej v tom, že pohľadávka nebola dlžníkom uspokojená. Ak sa v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom stalo právo veriteľa na plnenie proti dlžníkovi fakticky nevymáhateľným, a je už vylúčené, aby bolo uspokojené, je daná zodpovednosť štátu za takto vzniknutú škodu. O odškodniteľnú majetkovú ujmu sa preto jedná, ak nesprávnosť postupu (nečinnosť) mala dopad do majetkovej sféry navrhovateľa, teda nebyť tejto nesprávnosti, nedošlo by k majetkovej ujme.

Výška škody však nie je bez podmiennečne daná výškou pohľadávky, ktorá bola uplatnená v exekučnom konaní. Bolo by tak tomu iba za predpokladu, že by bolo absolútne isté, že keby výkon rozhodnutia prebehol včas a bez zbytočných prieťahov, tak by navrhovateľ obdržal v exekúcii celý obnos. Výšku škody je však nutné stanoviť vždy s ohľadom na konkrétne zistené okolnosti daného prípadu. Ako uviedol aj Európsky súd pre ľudské práva (rozsudok vo veci A. A. proti Portugalsku zo dňa 26. 10. 1988, č. 11371/85) je možné iba špekulovať, či by sa navrhovateľ dočkal zaplatenia svojej pohľadávky, keby exekučné konanie bolo ukončené skôr.

Posúdenie existencie prípadnej vzniknutej ujmy bude vždy výsledkom hodnotenia konkrétnych skutkových okolností, ako vyplýva z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (najmä rozsudok veľkého senátu vo veci W. proti Taliansku zo dňa 29. marca 2006, § 93, či rozsudok vo veci A. T. a W. T. B. T. proti Portugalsku zo dne 10. 6. 2008, č. 33729/06, § 53), pri posúdení vzniku nemajetkovej ujmy sa uplatní pevná (aj keď vyvrátiteľná) domnienka, že neprimeraná dĺžka konania takúto ujmu pôsobí, bez toho aby v tomto smere navrhovateľ musel predkladať akékoľvek dôkazy. Jej existencie je odvodzovaná z predpokladu, že účastník uplatňuje v konaní svoje práva v dobrej viere v správnosť svojich tvrdení, pričom bezdôvodné oddiaľovanie rozhodnutia pre neho znamená pretrvávajúce neistoty plynúcej zo samotnej možnosti, že o jeho nároku bude rozhodnuté inak. V súlade s vyššie uvedenou judikatúrou však nemožno vylúčiť, že v niektorých prípadoch dĺžka konania by mohla spôsobiť iba veľmi malú ujmu alebo dokonca žiadnu ujmu a rovnako pojem primeraná dĺžka konania je potrebné vykladať autonómne a nemožno ho stotožňovať s lehotami stanovenými v právnych predpisoch pre rozhodnutie súdu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 7. mája 2013, sp. zn. IV. ÚS 471/2012-75)

Pri posudzovaní či rozhodcovské rozsudku v súvislosti so žiadosťou exekútora o udelenie poverenia spadajú pod režim notárskych zápisníc a vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií je potrebné vychádzať z charakteru rozhodcovského konania a rozhodcovských rozsudkov, ktoré, na rozdiel od ostatných exekučných titulov uvedených v § 41 ods. 2 EP, nevydáva orgán verejnej moci ale súkromná osoba, a to rozhodca resp. rozhodcovský súd alebo notár v rámci výkonu notárskej činnosti pričom exekučný súd okrem náležitostí uvedených v § 44 ods. 2 EP skúma aj osobitné náležitosti vyplývajúce z Notárskeho poriadku a v § 34 ZoRK. Z uvedeného dôvodu súd dospel k záveru, že lehote 15 dní určená súdu na udelenie poverenia na výkon exekúcie sa nevzťahuje na rozhodcovské rozsudku v zmysle výnimky vzťahujúcej sa na rozhodnutia rozhodcovských komisií a notárske zápisnice z dôvodu zvýšených požiadaviek na ich prieskum.

Podľa § 34 ods. 2 písm. g/ ZoRK jednou z podstatných náležitostí rozhodcovského je náležité odôvodnenie pričom rozhodcovský súd má povinnosť postupovať čo do odôvodnenia svojho rozhodnutia s rovnakou starostlivosťou ako všeobecný súd Slovenskej republiky. V rámci rozhodovania

rozhodcovský súd musí vziať do úvahy: relevantné ustanovenia právnych predpisov, ustálenú judikatúru, rešpektované názory občianskoprávnej vedy obsiahnutej v odbornej literatúre. V tomto kontexte je rozhodcovský súd povinný sa riadne zaoberať otázkou posúdenia charakteru zmluvného vzťahu ako obchodnoprávneho alebo spotrebiteľského (pozri najmä rozsudky Súdneho dvora Európskej únie vo veci VB Pénzügyi Lízing, C 137/08 a Banco Español de Crédito, C 618/10, Banif Plus Bank, C-472/11 a Faber, C-497/13), otázkou platnosti rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky z dôvodu absencie jej individuálneho dojednanie a možnosti spotrebiteľa ovplyvniť výber rozhodcu, otázkou prípustnosti zabezpečenia záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy zmenkou ako aj súlade výšky dojednaných úrokov z omeškania z hľadiska ich súladu s dobrými mravmi prípadne zásadami poctivého obchodného styku.

Vo všeobecnosti je možné povedať, odhliadnuc od problematiky ochrany spotrebiteľa, že: "Zmluvu nie je možné považovať za hodnú rešpektovania, kým zmluvné strany nie sú vo vzťahu nielen slobody ale aj rovnosti. Ak je jedna zo strán bez obrany alebo bez prostriedkov donútená vyhovieť požiadavkám druhej strany, výsledkom je obmedzenie skutočnej slobody" (J. Charmont, Renesancia prirodzeného práva, 1927).

V prípade, že sa rozhodcovský súd v odôvodnení rozhodcovského rozsudku obmedzí výlučne na jednoduchú aplikáciu zákonných ustanovení právnych predpisov osobitne v situácii ak je o navrhovateľovi vo všeobecnosti známe, že zmluvnými dojednania sa snaží obchádzať právne predpisy na ochranu spotrebiteľa, keď poskytnutie úveru podmieňuje vyhlásením dlžníka, že úver sa poskytuje na účely podnikania prípadne povolenia a rozhodcovské konanie je vedené v neprítomnosti odporcu.

Za okolností uvedených vyššie je exekučný súd nie oprávnený ale povinný skúmať nielen platnosť rozhodcovskej doložky ale aj presvedčivosť odôvodnenia rozhodcovského rozsudku v prípade pochybností za tým účelom vykonať ďalšie dokazovanie pre posúdenie zákonnosti navrhovanej exekúcie ako v konečnom dôsledku uviedol aj Krajský súd v Bratislave v uznesení zo dňa 28.02.2012, č. k. 17CoE/34/2011 - 33, keď uložil exekučnému súdu za účelom posúdenia či predložený exekučný titul neodporuje zákonu vykonať doplnenie skutkového stavu a na jeho základe posúdiť uspokojenia akého konkrétneho nároku sa oprávnený domáha, či pre jeho uspokojenie v exekučnom konaní má právny význam, či povinný mal postavenie spotrebiteľa alebo nie, zadovážiť originál zmluvy prípadne pripojiť spis rozhodcovského súdu a zistiť či ustanovenia zmluvy boli individuálne dojednané a či povinný mal reálnu možnosť ovplyvniť obsah zmluvy a to aj s nariadením pojednávania.

V prípade namietaných prietahov spojených s rozhodovaním exekučného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 2Er/293/2010 o návrhu exekútora na udelenie poverenia súd poukazuje na skutočnosť, že o návrhu exekútora na udelenie poverenia bolo rozhodnuté.

Predpokladom pre rozhodovanie súdu o náhrade škody a nemajetkovej ujmy podľa ZoZŠ je právoplatné skončené exekučné konanie inak má navrhovateľ možnosť namietat postupom v súlade s § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov so žiadosťou o odstránenie nedostatkov postupu súdu spočívajúcich v porušovaní práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov prípadne podaním ústavnej sťažnosti. Až do právoplatného skončenia exekučného konania nie je možné konštatovať či postupom súdu v exekučnom konaní bola zmarená prípadne podstatne sťažená vymožitelnosť navrhovateľovej pohľadávky a v akom rozsahu.

Nad rámec nevyhnutného súd uvádza, že podľa záväzného usmernenia odvolacieho súdu, uznesenie Krajský súd v Bratislave v uznesení zo dňa 28.02.2012, č. k. 17CoE/34/2011 - 33, je exekučný súd povinný vykonať dokazovanie za účelom za účelom posúdenia či predložený exekučný titul neodporuje zákonu vykonať doplnenie skutkového stavu a na jeho základe posúdiť uspokojenia akého konkrétneho nároku sa oprávnený domáha, či pre jeho uspokojenie v exekučnom konaní má právny význam, či povinný mal postavenie spotrebiteľa alebo nie, zadovážiť originál zmluvy prípadne pripojiť spis rozhodcovského súdu a zistiť či ustanovenia zmluvy boli individuálne dojednané a či povinný mal reálnu možnosť ovplyvniť obsah zmluvy a to aj s nariadením pojednávania. Uvedené nie je možné považovať za zbytočné prietahy ak exekučný súd pri zisťovaní skutkových okolností nevyhnutných pre rozhodnutie postupuje v súlade so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania.

Nároky navrhovateľa uplatňované v súvislosti s nedodržaním 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia exekútorovi v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 2Er/1643/2010 súd považuje za bezpredmetné nakoľko exekučný súd rozhodol o žiadosti exekútora na udelenie poverenia doručenej exekučnému súdu dňa 25.11.2010 hneď nasledujúci deň, t.j. dňa 26.11.2010.

V prípade namietaného nedodržania 30 dňovej lehoty na rozhodnutie exekučného súdu o návrhu oprávneného na zmenu exekútora doručenom súdu dňa 25.01.2010 v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 4Er/183/2007 je možné konštatovať, že súd vykonával úkony smerujúce k vyčísleniu

trov exekúcie pôvodným exekútorom s väčším časovým odstupom, keď prvá výzva bola doručená pôvodnému exekútorovi až dňa 05.03.2010 avšak skutočnosť, že v konečnom dôsledku exekučný súd rozhodol o návrhu povinného až dňa 26.05.2010 bola spôsobená nesprávnym vyčíslením trov exekúcie zo strany pôvodného exekútora a nevyhnutnosti opätovnej výzvy a urgencie, zo dňa 25.03.2010 a 05.05.2010, exekútora na ich vyčíslenie.

Ako už súd uviedol vyššie navrhovateľ nesprávne stotožňuje nedodržanie zákonných lehôt určených súdu pre rozhodnutie o procesných návrhoch účastníka konania s pojmom primeraná dĺžka konania. Správne odporca poukázal na skutočnosť, že pôvodný exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene exekútora pričom z návrhu nevyplýva, že by pôvodný exekútor maril alebo sťažovala vymoženie pohľadávky od povinného a preto zásah do práv navrhovateľa, ku ktorému došlo nedodržaním 30 dňovej lehoty pre rozhodnutie o zmene exekútora predstavuje taký minimálny zásah do práv navrhovateľa, že ním navrhovateľovi nemohla byť spôsobená žiadna ujma, tak ako to vyžaduje § 17 ods. 3 ZoZŠ podľa ktorého výška nemajetkovej ujmy v peniazoch, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na spôsobenú ujmu, sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Ohľadne nárokov navrhovateľa uplatňovaných v súvislosti s nedodržaním 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia exekútorovi v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 2Er/293/2011 je potrebné poukázať na skutočnosť, že súd po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia uznesením č.k. 2Er/293/2011-11 zo dňa 04.03.2011 žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 17CoE/34/2011-33 zo dňa 28.02.2012 uznesenie súdu prvého stupňa zrušil z dôvodu potreby doplnenia zistenia skutkového stavu. Dňa 27.06.2012 súd vyzval navrhovateľa a Stály rozhodcovský súd na predloženie potrebných podkladov, ktoré boli súdu doručené dňa 20.07.2012 a následne bolo o žiadosti o udelenie poverenia súdom rozhodnuté.

Rovnako sa súd stotožnil s názorom odporcu v otázke vyčíslenia náhrady škody pozostávajúcej z nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky z pracovným výkonom zamestnancov pomocou informačného systému, udržiavanie informačného systému a administráciu listín a komunikáciu s pôvodným exekútorom nakoľko sa nejedná o náklady, ktoré by navrhovateľovi vznikli v príčinnej súvislosti s nedodržaním zákonnej lehoty súdu o návrhu na zmenu exekútora ale jedná sa o náklady, ktoré navrhovateľ vynakladá vo všeobecnosti na svoju podnikateľskú činnosť v súvislosti so správou a vymáhaním všetkých pohľadávok, ktoré eviduje voči svojim dlžníkom a nie len voči dlžníkom, v predmetných exekučných konaniach. Uvedené sa týka aj komunikácie s pôvodným exekútorom pričom navrhovateľ nepreukázal ani uskutočnenie komunikácie medzi pôvodným exekútorom a navrhovateľom nie to ešte skutočnú výšku vynaložených nákladov. Takýmto spôsobom vyčíslená škoda nezodpovedá § 17 ZoZŠ podľa ktorého sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Nie je vylúčené, že išlo o bežnú komunikáciu medzi oprávneným a exekútorom, ktorá by sa rovnako týkala nového exekútora.

Režim zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, spočíva na princípe objektívnej zodpovednosti. Zodpovednosť za škodu vznikne, ak sú plnené zákonom stanovené predpoklady (podmienky), a to protiprávny úkon, vznik škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody (kauzálny nexus).

Dôkazné bremeno preukázania základných predpokladov zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci má poškodený. To znamená, že poškodený musí preukázať, že mu vznikla škoda, že táto škoda bola spôsobená protiprávnym konaním orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci a napokon, škoda bola spôsobená protiprávnym konaním orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci a napokon, že medzi vznikom škody a protiprávnym konaním existuje príčinná súvislosť. Škodou je majetková ujma, ktorá spočíva v zmenšení reálne existujúceho majetku, vrátane nákladov spojených so vznikom a zisťovaním škody. Súčasťou škody sú aj "márne vynaložené náklady". Protiprávne konanie orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci môže spočívať v nezákonnom rozhodnutí alebo v nesprávnom úradnom postupe, ktorý môže tiež spočívať v nesprávnom konaní alebo v konaní bez splnenia zákonných podmienok, ale aj v nekonaní (nečinnosti), či v porušení povinnosti uskutočniť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom určenej lehote, prípadne nevydanie rozhodnutia vôbec. Pri ktoromkoľvek z vyššie popísaných postupov ide o porušenie právnej povinnosti, teda povinnosti vyplývajúcej z právneho predpisu. Z hľadiska príčinnej súvislosti je potrebné preukázať, že vznik určitej škody je bezprostredným (priamym) následkom reálneho protiprávneho konania (opomenutia) určitého konkrétneho orgánu

verejnej moci. Príčinná súvislosť predpokladá, že ide o také účinky protiprávneho konania (opomenutia), ktoré výlučne vyvolávajú vznik škody.

Právna úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci umožňuje poškodenému domáhať sa svojho nároku na súde v prípade, že príslušný orgán neuspokojí jeho nárok alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti. V súlade s ustanovením § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Na základe vyššie uvedeného súd v prvom rade skúmal, či nárok na náhradu škody nebol na súde včas uplatnený predčasne, to znamená, či sa navrhovateľ obrátil so svojim nárokom na náhradu škody na príslušný orgán pred podaním žalobného návrhu. Nakoľko v danej veci navrhovateľ a uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu, je orgánom príslušným na predbežné prerokovanie tohto nároku Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (§ 154 ods. 1 O. s. p.). Nie je sporné, že navrhovateľ podal u odporcu žiadosti o predbežné prejednanie nároku. Odporca, ako príslušný orgán, neuspokojil nárok na náhradu škody alebo jeho časť žalobcu do šiestich mesiacov, odo dňa prijatia žiadosti (§ 16 ods. 1 Zákona číslo 514/2003 Zbierky zákonov), a preto v čase rozhodovania súdu, boli splnené podmienky pre rozhodnutie vo veci samej.

Súd preto skúmal, či v danej veci sú splnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu, a to protiprávny úkon, vznik škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody.

Navrhovateľ sa žalobným návrhom domáhal zaplatenia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu, že exekučný súd nerozhodoval o jeho návrhoch v zákonných lehotách a postupoval so zbytočnými prietahmi.

Pojem zbytočné prietahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 Ústavy, je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako prietahy zbytočné v zmysle ust. čl. 48 ods. 2 Ústavy (napr. nález Ústavného súdu I.ÚS 63/00).

Ústavný súd poukázal na to, že už v predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu v trvaní aj niekoľkých mesiacov ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Uviedol, že v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v relevantnom čase už 15- dňová lehota od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie. V uvedenom ustanovení je výslovne uvedené, že táto lehota sa nevzťahuje na prípady, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c), a), d) Exekučného poriadku, teda notársku zápisnicu a rozhodcovský rozsudok. Dôvodom tejto výnimky je nutnosť preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie preskúmaním písomnosti, ktoré nie sú prílohou návrhu na vykonanie exekúcie. Ústavný súd uviedol, že v čase jeho rozhodovania bolo už o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia rozhodnuté a doba rozhodovania o tejto žiadosti v trvaní viac ako 13 mesiacov by vo všeobecnosti nebola ústavne udržateľná, ale v okolnostiach daného prípadu, keď Ústavnému súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že sťažovateľka podávala žiadosti o udelenia poverení na vykonanie exekúcie hromadne, teda v rovnakom čase zaťažovala všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom na čo musela počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jej žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je možné považovať za ústavne akceptovateľné. Z uvedeného dôvodu bola sťažnosť sťažovateľky - žalobcu odmietnutá ako neopodstatnená.

Súd nemal za preukázaný nesprávny úradný postup - existenciu prietahov v konaní ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Zo zhodného dôvodu a s poukazom na vyššie citované rozhodnutie Ústavného súdu SR nebolo možné konštatovať zbytočné prietahy v konaniach exekučného súdu v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa názoru súdu v navrhovateľ nepreukázal ani predpoklad zodpovednosti za škodu a to existenciou majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, pričom súd v tomto smere sa stotožnil s argumentáciou odporcu a dospel k záveru, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vynaloženie uplatnených nákladov na správu a vymáhanie pohľadávky, pretože nepostačuje len jeho tvrdenia o tom, že mu tieto náklady vznikli.

Na základe uvedeného, preto súd návrh ako nedôvodný zamietol.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p., súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak súd pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo

medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podaniami doručenými súdu dňa 05.11.2015 navrhovateľ opätovne požiadal o prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave vo veci vylúčenia sudcu povereného prejednáváním vecí, a návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania pred Súdny dvorom Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Súdny dvor Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010.

Na úvod je potrebné uviesť, že súd už rozhodoval o celkom siedmich návrhoch navrhovateľa na prerušenie konania pri podobnom skutkovom stave, o ktorých rozhodol uznesením zo dňa 15.12.2014, č. k. 6C/106/2012 - 146 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.04.2015, č. k. 7Co/91/2015 - 171 a uznesením zo dňa 15.07.2015, č. k. 6C/106/2012 - 269, z uvedeného dôvodu sa súd len poukazuje na podstatu odôvodnenia prechádzajúcich rozhodnutí.

Ako uviedol Krajský súd v Bratislave v uznesením zo dňa 30.04.2015, č. k. 7Co/91/2015 - 171, pokiaľ navrhovateľ svoj návrh na prerušenie konania odôvodňoval tým, že podal sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorú odôvodnil tým, že boli porušené jeho práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý súdny proces a na zákonného sudcu, samotné podanie takejto sťažnosti nie je dôvodom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. a samotné podanie sťažnosti nemá odkladný účinok (§ 52 ods. 1 zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov). Odvolací súd taktiež dospel k záveru, že podanie sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky predstavuje mimoriadny opravný prostriedok a konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky nespadá pod definíciu pojmu "prebiehajúce občianske súdne konania" tak, ako to deklaruje § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p.. Súd však zdôrazňuje, že i v prípade, ak by túto skutočnosť preukázal, by nešlo o otázku, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, keďže ide o procesnú otázku a nie o otázku, ktorá je prejudiciálnou vo vzťahu k riešeniu sporu vo veci samej.

Okrem uvedeného súd nepochybuje, že navrhovateľ už má vedomosť o tom, že Ústavný súd Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti navrhovateľa rozhodol uznesením zo dňa 26.09.2013, č. k. II ÚS 458/2013 - 10, tak, že sťažnosť navrhovateľa odmietol pre nedostatok právomoci, a teda zo strany navrhovateľa sa jedná o šikanózný procesný návrh s cieľom zmariť pojednávanie a oddialiť rozhodnutie súdu vo veci samej a takýto výkon práv a povinností v zmysle § 2 O.s.p. nepožíva ochranu.

Nad rámec odôvodnenia zamietnutia predchádzajúcich návrhov navrhovateľa na prerušenie konania do skončenia konania pred Súdny dvorom Európskej únie o prejudiciálnych otázkach položených v konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 a vedenom pod sp. zn. C-257/15 predmetom ktorej je otázka vzniku zodpovednosti členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu, súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9. septembra 2015 vo veci C 160/14, O. F. L. L. B. S. C. I. a i. proti Estado portugus, (ďalej len "Ferreira") keď okrem iného uviedol: "Právo Únie, a najmä zásady stanovené Súdny dvorom v oblasti zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú jednotlivcom z dôvodu porušenia práva Únie, ktorého sa dopustil vnútroštátny súd, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, sa majú vykladať v tom zmysle, že im bránia vnútroštátne právne predpisy, ktoré vyžadujú predchádzajúce zrušenie rozhodnutia spôsobujúceho ujmu, ktoré vydal tento súd, pričom takéto zrušenie je prakticky vylúčené." Z uvedeného vyplýva, že predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú jednotlivcovi je zrušenie predchádzajúceho rozhodnutia za predpokladu, že sa jedná o účinný prostriedok preskúmania rozhodnutia.

Nakoľko ešte pred rozhodnutím súdu o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania odpadli dôvody, o ktoré navrhovateľ opieral svoje návrhy na prerušenie konania, nakoľko Ústavný súd Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti navrhovateľa už rozhodol a prejudiciálnu otázku položenú Okresným súdom Prešov súd vzhľadom na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Ferreira za acta éclairée a iné prekážky na obligatórne prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 O.s.p. nezistil, súd návrhy navrhovateľa na prerušenie konania zamietol ako neopodstatnené.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p, účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal nakoľko však odporcovi v konaní žiadne trovy nevznikli, súd s poukazom na § 151 ods. 2 O.s.p, odporcovi ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Bratislava I, písomne, vo dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V prípade, že odporca svoju povinnosť uloženú týmto rozhodnutím po nadobudnutí právoplatnosti nesplní dobrovoľne, môže byť podaný návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.